

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτταμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἔξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὕψιστάς καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἐριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξωτερικοῦ:

Ἔτησίαι . . . δρ. 8,— Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λειπ. 20. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λειπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐνδριπίδων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' .— Τόμος 14ος . . . Ἐν Ἀθήναις, 17 καὶ 24 Νοεμβρίου 1907 . . . Ἔτος 29ον.— Ἀριθ. 51—52

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ο ΝΟΜΑΖΟΜΑΙ, ἀγαπητοί μου νέοι φίλοι, Ἀνανίας καὶ εἰμὶ ψυχογυδὸς καὶ γραμματεὺς τῆς κυρίας Διαπλάσεως. Οἱ παλαιοὶ μὲ γνωρίζου καλὰ ἀπὸ τὴν ὄψιν . . . τὴν κάπως σπανὴν, καὶ ἀπὸ τὰ λογοπαίγνια τὰ κάπως . . . ἀλογοπαίγνια. Γνωρίζετε ἐπίσης, ὅτι μεταξὺ πολλῶν καὶ διαφόρων ὑπουργημάτων, ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἐμπιστεύεται τὴν φύλαξιν καὶ τὴν κατάταξιν τῶν ἀπαντήσεων εἰς τὰς Κυριακάς, κάποτε δὲ — ὅπως αὐτὴν τὴν φορὰν, — μοῦ ἀναθέτει καὶ τὴν κρίσιν.

Εἶνε παρατηρητέον ἐπὶ σειράν ἐτῶν, ἀγαπητοί μου νέοι φίλοι, ὅτι ὅποτε ἔχομεν Κυριακὴν, — εἴτε Δευτέραν (Β') εἴτε Πέμπτην καὶ εἰκοστὴν (ΚΕ') — πάντοτε θὰ συμβῇ ἓν ἀπευκταῖον, τὸ ὅποσον θὰ ξεσπάσῃ εἰς τὴν ράχην τῶν ἀπαντήσεων. Προπάντων βίμως ὅταν ἡ ράχη αὐτὴ εἶνε πολὺ χονδρὴ, ὅταν δηλαδὴ ὁ σωρὸς τῶν χειρογράφων εἶνε μέγας. . . Μὲ ἄλλους λόγους, ἀπὸ μίαν οἰανδήποτε κακοτυχίαν, συμβαίνει ὥστε αἱ ἀπαντήσεις νὰ δεκατίζωνται (ἔσβηστε τί θὰ πῆ καθαυτὸ νὰ δεκατίζωνται;

νά : να διαιρούνται εις δέκα ίσα μέρη, να χάνονται τα έν-
νά και να μένη μόνον τὸ έν... δέκατον.) Θά έλεγε λοιπόν
κανείς ότι είμαι πολύ κακός φύλαξ τῶν χειρογράφων σας και
δτι πρό πολλοῦ ή κυρία Διάπλασις έπρεπε να μ' έχη απαλ-
λάξη τῆς ύπηρεσίας. 'Αλλ' όχι, έγω δεν πταίω. Μάς πολε-
μοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως και ή τύχη. 'Οχι ένας, αλλά
πεντακόσιοι θνητοί 'Αναγίαι δεν θά ήσαν αρκετοί να τὰ βάλ-
λουν με τόσο δυνατά και φοβερά πράγματα! Διά τούτο και ή
κυρία Διάπλασις πάντοτε με συγχωρεῖ, με άμνηστύει, ως
άνεύθυνον διά τὰ δυστυχήματα.

Και σημειώσατε, ότι κάθε φοράν λαμβάνω τὰ φρονιμώ-
τερα και αυστηρότερα μέτρα. 'Αλλ' επειδή είδα ότι αυτά
ποτέ δεν ώφελοῦν, άλλ' απεναντίας ότι όσο περισσότερο φυ-
λάττω τὰς άπαντήσεις, τόσο περισσότερο χάνονται και
καταστρέφονται, και επειδή έσυλλογίσθην ότι πιθανόν με τὰς
γελοίας προφυλάξεις μου να πεισματόνω τήν τύχην, — αὐτήν
τήν φοράν έπρινα καλόν να δοκιμάσω και τήν έναντίαν μέ-
θοδον. Μάλιστα, διά να είμαι σίγουρος, έζήτησα και τήν συμ-
βουλήν τῆς κυρίας Διαπλάσεως.

— Ναι, ναι, μου είπε. 'Ετσι θά είνε ίσως καλλίτερα...

Πώς δεν μάς χάνονται ποτέ χει-
ρόγραφα από τους άλλους Διαγω-
νισμούς, που τους παίρνομεν αφήρι-
στα; 'Αφήριστα λοιπόν να πάρω-
μεν και τήν Κυριακήν, και ίσως
αὐτήν τήν φοράν θά είμεθα εὐτυχε-
στεροι.

«Τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν δρά-
μα...» (Σελ. 403, στ. β'.)

'Αφήριστα λοιπόν! Τὸ έπιδοκι-
μάζει και ή Διάπλασις... 'Επῆρα
τὸν σωρὸν τῶν άπαντήσεων και ήρ-
χισα τήν εργασία τῆς κατατά-
ξεως, χωρὶς καμμίαν προφύλαξιν,
απαράλλακτα ὅπως θά έκαμνα και
δι' ένα Μικρὸν Διαγωνισμὸν Μετα-
φράσεως... 'Εκουβαλοῦσα τὰ χειρό-
γραφα μαζί μου από δωμάτιον εις
δωμάτιον και από τραπέζι εις
τραπέζι, και τὰ άφρινα, ξεκλεί-
δωτα πάντοτε και εις τήν διάθεσιν τοῦ καθενός, πότε
εδῶ και πότε εκεί... Φαντασθῆτε δὲ τήν χαράν και τὸν
ένθουσιασμὸν μου όταν εξακρίβωσα τήν τελευταίαν ήμέραν,
—είχε τελειώση ή κατάταξις κ' έπρόκειτο πλέον να γράψω
τήν κρίσιν, — ότι αὐτὴς ήσαν σωσταί 315, ότι δεν
έχάθη οὔτε μία. Να μέθοδος, έλεγα, μιὰ φορά!.. και να
μη τήν σκεφθῶ από πρὶν!..

'Εμακάριζα τὸν έαυτόν μου, λησμονῶν τὸ «μηδένα πρό
τοῦ τέλους μακάριζε»... Συνέθη λοιπόν τήν τελευταίαν εκεί-
νην ήμέραν να έχωμεν εις τὸ σπίτι μουγάδα. Καθὼς γνω-
ρίζετε ὅλοι, ή μουγάδα γίνεται με ζεστόν νερόν, τὸ δὲ
νερόν ζεσταίνεται εις κάποιον καζάνι... 'Αλλ' ὅτι δεν γνω-
ρίζετε είνε, ότι κάθε πού έχωμεν μουγάδα, έπωφελοῦμεθα
τῆς εὐκαιρίας — τῆς φασαρίας ὡς πῶ καλλίτερα, — διά να
παλλαγθῶμεν από τὰ άχρηστα χαρτιά. Είνε δὲ κυρίως
αὐτὰ τὰ χαρτιά φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως σχισμένα ή λε-
ρωμένα, λυσοχάρτα, άπαντήσεις παλαιῶν Διαγωνισμῶν, Κυ-
ριακῶν, Ψηφιδελτία, κτλ. Τί να τὰ κάμωμεν αὐτὰ ὅλα
τὰ χαρτιά; Να τὰ φυλάμε εις τὸ ἀρχεῖον μαζί με τὰ γράμ-
ματά σας; Θά έγέμιζαν ὄχι τὸ σπίτι, αλλά σπίτια ὀλί-
κληρα, τριάντα τώρα χρόνια... Να τὰ πετάμε έξω, με τὰ
σκουπίδια, ή να τὰ δίδωμεν εις τὸν μακαλάην; 'Ω! εὐμοφο
πράγμα να πᾶτε καμμίαν ήμέραν να φωνίσετε ταραμάν και
να σᾶς τὸν τυλίξουν με ένα... διήγημά σας ή με μιαν συλ-
λογήν 'Ασκήσεων! Τὰ καίμε λοιπόν, διότι αὐτὸ είνε τὸ καλ-
λίτερον και τὸ εὐλαβέστερον, και τὰ καίμε όταν έχωμε
μουγάδα, εις τήν φωτιάν πού ζεσταίνει τὸ καζάνι...

Συνήθως, τὰ άχρηστα χαρτιά τοποθετοῦνται εις ένα κα-
μαράκι τῆς διεκπεραιώσεως, ὅπου καμμίαν φοράν εργάζομαι
κ' έγω. Σύμπτωσις λοιπόν και τήν ήμέραν εκείνην να κου-
βαλήσω εκεί τὰς άπαντήσεις τῆς ΚΕ' Κυριακῆς, διά να ξα-
ναπεράσω ἀκόμη μιαν φοράν τὰς καλλιτέρας, με τήν ήτυ-
χίαν μου... Πραγματικῶς, τὰς είχα κάμη αὐτὰς ὅλας ένα
μικρὸν σωρὸν — θά ήσαν καμμιά πενήνταριά, — τὰς δὲ ἄλ-
λας, διακοσίας τόσας, εις σωρὸν και αὐτὰς, δεμένον μάλι-
στα, τὰς είχα αφήρησιν ἀφελῶς επάνω εις μιαν στοίβαν παλχο-
χάρτων, προωρισμένην διά τὸ καζάνι.

'Ε, δεν χρειάζεται και μεγάλη φιλοσοφία διά να μαντεύ-
σετε τί συνέθη... Μίαν στιγμὴν έφυγα από τὸ σπίτι, διά να
πεταχθῶ ὡς τὸ Ταχυδρομεῖον. Και, κατά τήν νέαν μου μέ-
θοδον, άφισα εκεί-μέσα τὰς άπαντήσεις εις τήν διάθεσιν τοῦ
καθενός. Πόσο ελειψα; Οὔτε δέκα λεπτά τῆς ὄρας! 'Αλλ'
ήσαν αρκετὰ διά να επέλθη ή καταστροφή... Διότι ἀκριβῶς
κατὰ τήν ὄραν τῆς άπουσίας μου, ή κυρά-Μάρθα, ή γηραιά
οικονόμος μας, ή διευθύνουσα τήν φασαρίαν τῆς μουγάδας,
έκρινε καλόν να φωνάξη κάτω από τήν αὐλήν, «να τῆς πε-
τάξουν τὰ παληόχαρτα».

Εἰς τήν φωνήν τῆς έσπευσε πρόθυμος ή Κική, ή μικρά
μου ἀδελφή, και έπρόβαλεν από τὸ χαγιάτι.

— Τί είπες, κυρά-Μάρθα; Θέλεις τὰ παληόχαρτα για
τὸ καζάνι; Στάσου, κ' έγω θά σοῦ τὰ πετάξω... Ξέρω πού
είνε, έννοια σου, ξέρω. 'Ο 'Αναγίας τὰ έχει ξεχωρισμένα
στὸ καμαράκι... Ξέρω!

'Η Κική έτρεξεν εις τὸ καμαράκι, και από τὸ παραθυ-
ράκι του, τὸ ὅποιον έδλεπεν εις τήν αὐλήν, ήρχισε να ρίχνη
κάτω, ένα-ένα, τὰ δέματα τῆς στοιβάδος τῶν άχρηστων,
τῶν προωρισμένων διά τὸ ὀλοκαύτωμα. Και φυσικά, πρῶτο-
πρῶτο, έπῆρε και επέταξε τὸ δέμα τῆς ΚΕ' Κυριακῆς!

'Η Μάρθα τὰ υπεδέχετο κάτω, και ένα-ένα τὰ έριπτεν
ὡς τροφήν εις τήν ἀδηράγον φωτιάν. Εἶχε ρίψη τὰ τρία-τέσ-
σαρα πρῶτα και ήρχισε να στοιβάξη εκεί δίπλα τὰ ἄλλα, ὅ-
ταν, — αὐτὸ μου τὸ εβεβαίωσαν ένόρκως, — τῆς ἔβλεπεν ή ιδέα να
ερωτήση:

— Προσέχεις, Κική, μήπως μαζί με τὰ άχρηστα μου πε-
τᾶς και τίποτε χρήσιμα;

— Καλὲ τί λές; ἀπήντησεν ή Κική βάζουμε εδῶ-μέσα
ποτέ τὰ χρήσιμα;..

— Μά ὁ 'Αναγίας κάνει σήμερα τήν Κυριακή, και αν δεν
σφάλω, πρό ὀλίγου εἰδιάβαζε στὸ καμαράκι... Αὐτοῦ θά
είνε αὐτὴς ήσαν... Μην έγινε κανένα λάθος;

'Η Κική έτρόμαξε και άφωνος επλησίασε να παρατηρήση
εις τὸ τραπέζι... Μετ' ὀλίγον εφώνησε:

— 'Εδῶ είνε! 'Εννοια σου, κυρά Μάρθα!.. Νά, νά,
καλὲ, ὁ σωρὸς τῶν άπαντήσεων τῆς ΚΕ' Κυριακῆς είνε ἐ-
πάνω εις τὸ τραπέζι... .

— Βλέπεις λοιπόν; από τρίχα να τήν πάθουμε.

— Καλὲ τί λές, κυρά-Μάρθα μου; Με τὰ σωστά σου πῶς
θά έπαιρνα ποτέ να σοῦ πετάξω χαρτί από τὸ τραπέζι;
'Αλλοίμονον! 'Ο διάλογος αὐτὸς συνήθηθ' όταν ὁ μεγάλος
σωρὸς τῶν άπαντήσεων είχε γίνη πλέον στάκτη, από κάτω
ἀπό τὸ καζάνι!... Και όταν έγύρισα από τὸ Ταχυδρομεῖον,
δὲν εὐρήκα παρὰ μόνον τὸν μικρὸν επάνω εις τὸ τραπέζι!

Τότε πλέον ένῴησα τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς νέας
μου μεθόδου, και μετὰ προχείρους ανακρίσεις εξακρίβωσα
τήν συμφοράν, ή ὅποια συνέθη ὅπως σᾶς τήν διηγήθη. Τί
είχα τότε να κάμω; Να κύψω τήν κεφαλὴν πρό τοῦ πεπερω-
μένου τῶν Κυριακῶν μας, και να προβῶ εις τήν κρίσιν με
τὰς ὀλίγας άλλ' εὐτυχῶς εκλεκτὰς άπαντήσεις πού μάς έ-
μειναν.

Πρό τούτου ὅμως ὀφείλω να σᾶς ὁμολογήσω, ότι εδέχθη
μιαν αρκετὰ καλήν κατσάδαν εκ μέρους τῆς κυρίας Δια-
πλάσεως.

— Εἴπαμε, μου είπε, να λείφουν αὐτὴς ὑπερβολικαὶ και γε-
λοῖαι προφυλάξεις, ὄχι ὅμως πάλι να πέσωμε και εις τὸ
ἄλλο ἄκρον! Τὸ ν' αφήρησιν τὰς άπαντήσεις επάνω εις τήν
στοιβάδα τῶν άχρηστων, και να σηκωθῆς να φύγης ἀκριβῶς τῆ
στιγμὴ πού αναβαν στὸ πλυστα-
ρεῖο φωτιά για τὴ μουγάδα,
αὐτὸ ήτο καθαρά άπρονοησία.
'Ολοι αὐτὴς ὑπερβολαὶ έχουν κακὰ
ἀποτελέσματα και άπορῶ πῶς
ένας μαγικλαρᾶς σαν εἰς δεν τὸ
κατάλαβε ὡς τώρα!

— Και πού τὸ ήξευρα έγω
ὅτι σήμερα θά είχαμε μου-
γάδα; προσεπάθησα να δικαι-
λογηθῶ. Νομίζετε ότι ή κυρά-
Μάρθα μου δίνει αναφορά;

— 'Ας είνε, εἶπε τότε ή 'Ελ-
πίς' εἰσένα δεν σὲ ξεπλένει οὔτε
ή μουγάδα πού κάνουμε! 'Ολο
τὸ λάθος είνε δικό σου!

— Σιωπή! εφώνησεν αὐστη-
ρῶς ή Διάπλασις. 'Όταν μα-
λώνω έγω δεν έχει τὸ δικαίωμα να επεμβαίνη κανείς άλλος.
Εἶδεμῆ είνε αὐθάδης. Πταίει βέβαια και ὁ 'Αναγίας. Πταίει
και ή Κική πού δεν έρριξε μιὰ ματιά, τουλάχιστον 'ς τὸ
πρῶτο θέμα πού έρριχνε. Πταίει ἀκόμη και ή κυρά-
Μάρθα, πού δεν έκαμε τὸ ἴδιο για τὸ πρῶτο δέμα
πού έλαβε... 'Αλλά τί τὰ θέλετε! 'Αφού διετηρή-
θησαν αὐτὴς καλλιτέρας άπαντήσεις, εκείναι πού εκάησαν
έπρεπεν ίσως να καοῦν. Εἰμποροῦμεν εξαίρετα να
εἴπωμεν ότι τήν κρίσιν τῶν Κυριακῶν μας δεν τήν
κάμωμεν ήμεῖς, αλλά κάποια ἀνωτέρα, μυστηριώδης
Δύναμις. Και αὐτὴ πάντοτε μάς εξουθεῖ εις λάθη, τὰ
ὅποια εξυπηρετοῦν τὸν σκοπὸν τῆς. Και τώρα, εμπρός!

* *

«'Από ὅτι εἰδάτε ποτέ εις τὸ θέατρον, τί σᾶς
ήρесе περισσότερο και διατί;»

Αὐτὴν τήν ερώτησιν είχε δώσει ή Διάπλασις διά
τήν ΚΕ' Κυριακήν. Εἰς τήν αρχὴν εφοβήθημεν ότι
δὲν θάπαντοῦσαν ὅλα τὰ παιδιὰ, διότι ὅλα τὰ παιδιὰ
δὲν πηγαινουν εις τὸ θέατρον. Τὸ 'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον
π. χ. δεν επῆγεν ἀκόμη και μάς γράφει: «'Αρισε να μεγα-
λώσω λιγάκι, να υπάγω και
... να σοῦ άπαντήσω». Και
ή Παλλάς επίσης διαμαρτύ-
ρεται ἐμμέτρως:

Στὰ θέατρα ανηγάζοντε μονάχα
[οἱ μεγάλοι
Και τὰ παιδιὰ δὲν ξέρουτε παρὰ
[τὸ Φασουλῆ'
Κι' αν πάγε, μήπως νοιθῶνουν;
[ἀκοῦν οἶον παπαγάλλους,
Χωρὶς αὐτὸ, σᾶς βεβαιῶ, να τὰ
[ῶφελῆ πολὺ.

'Αλλ' οἱ φόβοι μας ήσαν
μάταιοι. 'Ολοι σχεδὸν οἱ φί-
λοι μας ἀπήντησαν με τήν
μεγαλειτέραν προθυμίαν. 'Α-
φροῦ, βλέπετε, άπαντοῦν και
εκείνοι ἀκόμη πού δεν ήξεύ-
ρουν τί θά 'πῆ θέατρον. 'Αφίνω δὲ ότι οἱ περισσότεροι εἰδαν
παρκατάσεις εις Σχολεῖα ή εις σπίτια. 'Όπως οἱ μεγάλοι έχουν
τὸ θεατρὸν των, έχουν και οἱ μικροὶ τὸ ἴδιόν των. Τὸ βέ-

βαιον είνε, ότι τὰς καλλιτέρας άπαντήσεις δίδουν ὅσοι εἰδαν
θέατρον ἀληθινόν. Και αὐτὴς ὀλίγαι, αὐτὴς ὀλίγοι διεσώθησαν από
τήν καταστροφήν, εις αὐτὰς ἀνήκουσιν σχεδὸν ἀποκλειστικῶς.

Τὰς έχορισα εις τέσσαρας ή πέντε σωρούς. Εἶνε πρῶτα-
πρῶτα ὁ σωρὸς εκείνων, οἱ ὅποιοι προτιμοῦν τὸ ἀρχαῖον ἑλ-
ληνικὸν δράμα. «'Από ὅλα τὰ θεάματα, ὅσα μέχρι
τουδὲ εἶδα, — άπαντὰ ή Χρυσόπτερος 'Ελπίς, — μου
ήρесе τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Σοφο-
κλέους ή α' Αντιγόνη». ... 'Όποιον
μεγαλοπρεπὲς έργον! 'Όποια ἀπαρά-
μιλλος έποχή ή τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ
Εὐριπίδου, τοῦ Διογύλου!... — 'Επί-
σης και ὁ 'Αγγελος τῆς 'Ελπίδος
θαυμάζει τήν α' Αντιγόνην» και πε-
ριγράφει τήν ὄραίαν εκείνην παρά-
στασιν τοῦ σοφοκλείου δράματος εις
τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, πρό τῶν
μελῶν τοῦ 'Αρχαιολογικοῦ Συνεδρίου.
— Και ή 'Ιερά 'Αλις προτιμᾷ τήν
'Αντιγόνην», διότι εις τὸ ἀριστοῦρ-
γημα αὐτὸ «ἀφ' ένός μὲν ἀναπτύσσου-
νται φιλοσοφικαὶ ἰδέαι, τὰς ὀφείας δεν
δύναται τις να εὐρη οὐδαμῶ, ἀφ' ἐτέ-
ρου δὲ διότι δεικνύεται ότι τὸ φυσικὸν δικαίον είνε υπέρτε-
ρον τοῦ θεοῦ και ἀνθρωπίνου...»

«Τὸς νεαροὺς εκείνους μαθητὰς να παριστάνου...»
(Σελ. 404, στ. β'.)

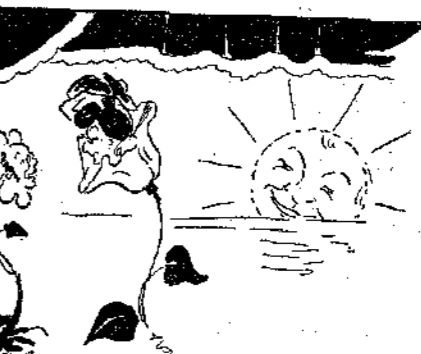
Τὸ Ζήτω ή 'Ελλάς ισχυρίζεται ότι τὸ σημερινὸν θέα-
τρον δεν τοῦ ἀρέσει,
διότι δεν είνε ἀξίον
τοῦ προορισμοῦ του,
ἐνῶ τὸ ἐπὶ τῆς έπο-
χῆς τοῦ Περικλέους,
και ἐν γένει τὸ ἀρ-
χαῖον, ήτο ἀντάξιον
αὐτοῦ, και δι' αὐτὸ
τὸ προτιμᾷ.

'Αλλ' ή καλλιτέ-
ρα άπάντησις, μετα-
ξὺ τῶν ἀρχαιοφίλων,
είνε ή τοῦ Ρόδου τῆς
'Ανατολῆς. 'Ιδοῦ τί
λέγει: «Κατὰ τήν
έν Παρισίους διαμο-

νήν μας, ἀπεφασίσαμεν να μεταδῶμεν και εις τὸ θέατρον,
πρὸς τοῦτο δὲ συνεβουλεύθημεν τὰ «Θεάματα» τῶν εφημε-
ρίδων, ὅπου εὐρήθημεν πρό εκπλήξεως κ' ετρίβαμεν ὅλοι
τοὺς ὀφθαλμούς. 'Ημεθα εις τὸ Παρίσι ή εις τὰς ἀρχαίας
'Αθήνας; 'Εδῶ Οἰδίπους, εκεί 'Αντιγόνη, ἀλλοῦ 'Ορέστης,
και μόνον ὁ 'Αριστοφάνης δεν ἀντιπροσωπεύετο τήν
ήμέραν εκείνην...» Κατόπιν τὸ Ρόδου τῆς 'Ανατολῆς

προσπαθεῖ να εξηγήση τήν αἴ-
τιαν, διά τήν ὅποیان εξησαν εἰς
τώρα τάρχαλα ἑλληνικὰ έργα και
διατί τήν ευχαριστοῦν τόσο. Εἰς
τὸ τέλος λέγει: «Καί εις τήν
'Οπεραν επίσης εἰδιδάσκετο ἑλλη-
νικῆς υποθέσεως έργον, ή α'
Αριστάνη», ὅποια μου υπέρηρσεν.
'Αν ὅμως θελήσω να γράψω τὰ
κατ' αὐτήν, τότε ἀντὶ Κυριακῆς,
κάμνω πλέον ἄρθρον θεατρικο-
γράφου.»

Θέλετε τώρα και τήν ἰδικήν
μου γνώμην; Και μένα μου ἀρέσουν πολὺ, πάρα πολὺ τὰ
ἀρχαῖα δράματα. 'Αλλά μου ἀρέσουν και τὰ νεώτερα, και
μάλιστα, διά παράστασιν εις τὸ θέατρον, τὰ προτιμᾷ. Κάθε

«Τὸ θέατρον τῆς Φύσεως...» (Σελ. 405, στ. α'.)

«Παράστασις εις τὸ σπίτι...» (Σελ. 405, στ. α'.)

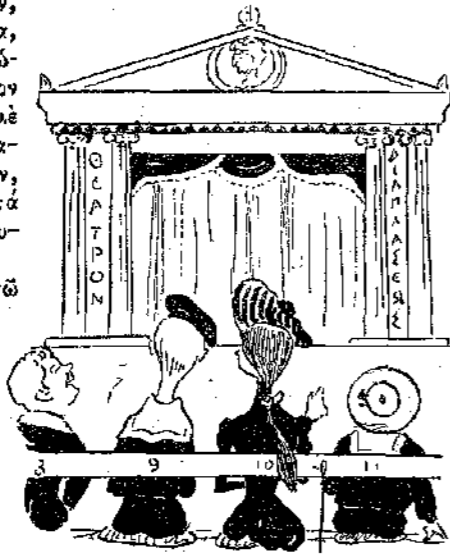
έποχή, βλέπετε, έχει το θεάτρον της. Έργα του παλαιού θεάτρον, του τόσον διαφορετικού, όσον άριστουργήματα και άν είχε, δέν ταιριάξουν πολύ εις το σημερινόν... Τελος πάντων εγώ θέλω να τα έχω καλά με όλους και με τους άρχαίους και με τους σημερινούς και με εκείνους δηλαδή που αγαπούν τους άρχαίους, και με τους άλλους που προτιμούν τους σημερινούς. Έτσι το έχω, όπως λέγουν, διάτορο...

Έρχεται τώρα ένας σωρός, αρκετά μεγάλος, από τας άπαντήσεις εκείνων οι όποιοι προτιμούν τα δράματα του Όθωνικού Κύκλου, εκ των ελληνικών έργων της εποχής και της μόδας. Καθώς γνωρίζετε, το πρώτον και το καλύτερον αυτών των ιστορικών δραμάτων, τα όποια έχουν ως ήρωα τον Όθωνα, είναι ή «Κατοχή» του κ. Γερασίμου Βώκου. Κ' εγώ, όταν έπηγα εις το θεάτρον και είδα τον πρώτον μας Βασίλεα με την φουστάνελλαν του, και την Άμαλίαν με την ελληνικήν της φορεσιάν, και τους ήρωας του Άγώνος με τά χρυσά των, ένθουσιάζθη πολύ και συνεχινήθη.

Όραϊον έργον! Δι' αυτό δικαιολογώ πληρέστατα τους φίλους μας Ηρωϊκόν Κοήτην, (τί εύλωττα που τά λέγει!) Ονειροπόλον της Δόξης (αυτός δά είναι που είναι γνωστός διά την υπερελληνίζουσαν εύλωττίαν του!) Μουσηγέτην Απόλλωνα (καλλιγραφικώτατον), οι όποιοι προτιμούν την «Κατοχήν». Κατά μίμησιν του κ. Βώκου, και άλλοι συγγραφείς έγραψαν κατόπι δράματα με ήρωα τον Όθωνα. Έξ αυτών είναι και ή «Έξωσις», την όποιαν προτιμούν οι φίλοι μας: Άγγελος της Νύκτος, Περιστεράκι της Ίθάκης, Μεγάλη Ίδέα, κτλ.

Έρχεται κατόπι ο σωρός εκείνων που προτιμούν διάφορα άλλα δράματα, από αυτά που παίζονται συνήθως εις τα ελληνικά θεάτρα. Ίδου το «Άνθος της Δόξης», το όποιον προτιμά τας «Δύο Όρφανάς» και το «Μετά την Δίλην». Ίδου ή Κυρία Σκαρφαλόστρα, ή όποια ένθουσιάζθη μίαν φοράν με την «Ηρωίδα της Μακεδονίας» και μās διηγείται τόσον ώραία την υπόθεσιν και μās βεβαίονει εις το τέλος, ότι έφυγεν από το θεάτρον άποκοιμίζουσα «μύσος προς τους Βουλγάρους και θαυμασμένη προς τους Μακεδόνας». Ίδου ή Δόξα της Πατριδος, θερμή φίλη των προαιωνίων «Πειρατών»... Όσον διά την Προσφιλή Ανάμνησιν, αυτή είναι ένθουσιασμένη με τον «Κωνσταντίνον Παλαιολόγον». Η Έθνική Αναγέννησις πάλιν με τον «Διάκον». Ο Αιτόνομος με τον «Κωνσταντίνον» πατριωτικόν δράμα που το είδε κάποιαν 25ην Μαρτίου. Ο Θούρειος Ύμνος με την «Σαπφώ» διά το καθαρεύον της γλώσσης της. Και άλλοι πολλοί, με άλλα πολλά και διάφορα.

Πρέπει να είπω, ότι οι ανωτέρω φίλοι μας δέν έχουν και τόσο πολύ-πολύ λεπτό γούστο. Τα έργα που προτιμούν είναι μάλλον λαϊκά (Όρφαναί, Πειραταί, κτλ.) και δέν έχουν μεγάλην σχέσιν με την τέχνην. Χονδροκοπιές, καμωμένες διά να συγκινήσιν τον λαόν και τά παιδιά. Άλλά δέν έχουν άδικον οι φίλοι μας. Μήπως και αυτοί δέν είναι παιδιά; Και πόσα και έργα είδαν ως τώρα εις το θεάτρον, διά να μορφώσουν γνώμην και λεπτόν γούστο; Δι' αυτό πρέπει να θεωρηθούν ως θαυμαστά εξαιρέσεις μερικοί άλλοι, οι όποιοι προτιμούν έργα κάπως άριστοκρατικώτερα. Παραδείγματα χάριν το Ταπεινόν Ίον είναι ένθουσιασμένοι με τον «Μικρόν Αόρδον». Μου ήρесе πολύ—γράφει, —διά την άφέλειαν και την αγαθότητα του μικρού Κέδρικ, ο όποιος κατορθώνει να μαλαξή και αυτήν την σκληράν καρδίαν του κάππου του, και όταν ταξειδεύη, έλκυει όλων, και των ναυτών και των έπιβατών, την συμπάθειαν». Να ένα άριστοργηματάκι, ο «Μικρός Αόρδος»! Άλλ' ή Κυνηγέτης Άριεμς προτιμά κάτι ακόμη ανώτερον, τον «Αετιδέα», το έξοχον ιστορικόν δράμα του Έδμόνδου Ροστάν. Η δέ Δαρνοσοτηής Σημαία και ή Ιωάννα Δάγκ κάτι ακόμη ίσως τελειότερον, την «Μερόπην» του ίδιου μας Βερναρδάκη. Πραγματικώς, ή «Μερόπη» είναι το άριστοργημα του έρημиту της Μυτιλήνης και θεωρείται ή τελειότερα νεοελληνική τραγωδία. Εις αυτό είναι συμφωνότατος και ο κ. Φαίδων και εις μάτην φοβεύεται ή Ιωάννα Δάγκ μήπως έχη έναντιαν γνώμην...

«Έχει και ή Διάπλασις θεάτρον;...» (Σελ. 405, στ. β'.)

«Έπαιζαν σκύλοι, γάτες...» (Σελ. 405, στ. β'.)

«Άλλά τί τά θέλετε! Αυτά είναι πολύ σοβαρά πράγματα δι' ένα Άναντιαν, και δέν βλέπω την ώραν να ξεφύγω πριν πελαγώσω μέσα εις τας κρίσεις των δραμάτων και κάμω κανένα φάλσιον... Άρκετά!»

Έρχονται τώρα μερικοί, οι όποιοι μās περιγράφουν τας έντυπώσεις των από διάφορους σχολικας παραστάσεις, εις τας όποιας έτυχε να παρευρεθούν. Το Σήμα της Διαπλάσεως συνεχινήθη πολύ με μίαν... κωμωδιαν άσήμαντον. Πώς είναι δυνατόν να συγκινήσθη κανείς από κωμωδιαν; Άπλοούστατα: Την κωμωδιαν αυτήν την έπαιζαν ήθοποιοι αυτοσχέδιοι, μαθηταί και μαθήτριά, υπέρ των προσφύγων.

—Κατά την έορτήν των τριών Ίεραρχών, εις έν Δημοτικόν Σχολείον της Κρήτης, οι μαθηταί είπαν διάφορους διαλόγους και παρέστησαν το δράμα ο «Υίδς του Προδότου». Τίποτε δέν συνεχίνησεν ακόμη περισσότερο από αυτό το δράμα, την φίλην μας Έλευθερία ή Θάνατος. — Άλλ' ή Έαρινή Ζωή μās δίδει την ώρασιότατον έντύπωσιν από τας παραστάσεις αυτού του είδους, άπαντώσα τά έξής:

«... Δύο εβδομάδες πέρασαν άφοτου είδα παριστανόμενον υπό μαθητών εις το ένταύθα — έν Βραΐλια—ελληνικόν Λύκειον, ένα δραματάκι ο «Σταυρός» με θριαμβευτικήν αληθώς έπιτυχίαν. — Τίνας μάτια δέν έδάκρυσαν να βλέπη τους νεαρούς εκείνους μαθητάς να παριστάνουν επί της σκηνής έμπρός σε πολυάριθμον πλήθος, με προφανή ένθουσιασμό, το πατριωτικώτατον εκείνο έργον; Η φωνή των έτρεμε, τά μάτια των ήστραπτον από ένθουσιασμό, έν γένει τά πάντα έμαρτυρούσαν την συγκινήσιν των.

«Άχ! και να συλλογίζεσθαι κανείς ότι οι περισσότεροι από εκείνους τους γνησίους Έλληνόπαιδας θα χάσουν φεύ! τον έθνισμόν των και θα γίνουν Βλάχοι, άλλοιμονον Βλάχοι! Και πόσοι δέν χάθηκαν 'ς την μεγάλη αυτή Ξενητείά! Μου ήρесе ναί, μου υπερέηρσαν ο «Σταυρός», τόσον μάλλον καθ-

όσον παρεστάθη από ελληνόπουλα ζώντα 'ς αυτή την άπλαγγη χώρα που δέν άκούμε καλά-καλά την γλώσσα μας. Και ή αύλεια ακόμη μαρτυρούσε τον πατριωτισμόν των' ήτο ζωγραφισμένη με το σύμπλεγμα της Βασιλικής και Έθνικής σημαίας! Αί ζητωκραυγαί, αί έπευφημιαί και τά εύγε έπεσαν βροχηδόν. 'Σ το τέλος έτραγώδησαν και τον Ύμνον της Έλευθερίας (δχι κείνον που βραβεύθηκε 'ς τη Διάπλασι). Τέλος επέστρεψα σπίτι την μίαν μετά το μεσονύκτιον, φέρουσα τας άριστας των έντυπώσεων».

Άκούστε τώρα τί περιεργα και άπροσιπα πράγματα άπαντούν μερικοί άλλοι. Το Πτερόεν Όνειρον προτιμά το καλοκαιρινόν θεάτρον... της Φύσεως. Εις κανένα θεάτρον του κόσμου δέν άπολαμβάνει ήτι άπολαμβάνει το καλοκαίρι εις την παραθαλάσσιον έξοχήν. Τα πάντα εκεί είναι μαγεία, παράδεισος, από της παραλίας μέχρι του δάσους... Την ίδιαν γνώμην έχει και ή Άγραμπελή, με την διαφοράν ότι αυτή παριστάνει τά πραγματα καλλίτερα. «Η έρώτησις σου είναι κάπως δύσκολη — λέγει — αλλά θα προσπαθήσω να σου άπαντήσω ως άπλοον άνθος του άγρου. Έκ του φράκτου, όπου εύρίσκομαι στηριγμένη, εις την ήσυχίαν της έξοχής, σκέπτομαι: ότι δι' έμέ όλον το θεάτρον είναι το δάσος που έκτείνεται έμπρός... Πόσον αυτήν την στιγμήν είναι ήσυχον!... Έρχονται όμως και νύκτες χειμωνιάτικες, με άνέμους που σκάζουν τά μεγάλα δένδρα, και πέφτουν με κρότο και καταστρέφουν τά μικρά που ζούν στη σκιά τους... Παγωνιάς που τά πτωχά λουλούδια δέν βαστούν και πεθαίνουν από το κρύο... Κ' έμέ, από όλα αυτά τά δράματα που περνούν έμπρός από τά μάτια κάθε λουλουδιού, όπως και κάθε ανθρώπου, από όλες αυτές τες παραστάσεις, την περισσοτέραν έντύπωσιν μου κάμνουν οι καλές ακτίνες του ήλιου, που προσπαθούν να διορθώσουν όσα οι άλλοι κατέστρεψαν...»

Πώς σās φαίνεται και το θεάτρον της Φύσεως; Έχει πραγματικώς θεάματα πολύ μεγαλοπρεπέστερα και σημαντικώτερα... Άλλ' άς έπιστρέψωμεν εις την πραγματικότητα. Το Άνθος της Ίδης, κατευχαριστήμενον, άπαντά ότι όποτε έπήγεν εις το θεάτρον (το άληθινόν) της ήρесе πολύ, διότι ραίνεται ότι ο άδελφός της την πηγαίνει μόνον εις έκλεκτά θεάματα.

Το Νυκτολούλουδο κάλιν τρελλαινεται διά τας παραστάσεις που έκαμνεν εις το σπίτι με τά δέλφια του. Δέν ήταν τίποτε σπουδαίον. Μερικοί διάλογοι ή μονόλογοι του κ. Φαίδωνος, από παλαιούς τόμους της Διαπλάσεως και μερικά άλλα παράξενα, έφευρισκόμενα υπό της σφής κεφαλής μου—λέγει το Νυκτολούλουδο—άλλά καταντούσε πολύ άστεϊον, ή μάλλον γελοϊον, όταν εκάμναμεν τας δύο μικροτέρας μου αδελφάς τέρατα, με κάτι μακρυνές χάρτινες μύτες και με κάτι επίσης χάρτινα ματογυάλια, ή όταν ή κουρτίνα που είχαμε δι' αύλειαν, εκάμνε την ιδιοτροπίαν να ξεκαρρωθή και να πέση. Έκάμναμεν τόσα γέλοια!... Ο Φιλελεύθερος προτιμά το θεάτρον του... κόσμου. Διότι, λέγει, τί άλλο είναι ο κόσμος παρά ένα θεάτρον; Έκαστος

«Ένα χονδρόν και κοντόν κύριον...» (Σελ. 405, στ. β'.)

«Όστερα που έτελειώσεν ή παράστασις...» (Σελ. 406, στ. β'.)

έξ ήμών παρέρχεται επί της σκηνής, παίζει το μέρος του και αναλόγως χειροκροτείται, (αλλοίμονον, κάποτε σφυρίζεται και... μαζιλαρώνεται!)

Κάτι άνάλογον άπαντά και μία φίλη μας, της όποιας δέν κατώρθωσα να αναγνώσω την ύπογραφην. Λέγει ότι προτιμά «το μεγάλο, το ατελειώτο, το παλαιό αλλά πάντα νέο δράμα της ζωής του ανθρώπου, εις το όποιον συχνά πρωταγωνιστούμεν όταν έρχεται ή σειρά μας...» Ποία να είναι άρά γε ή ανώνυμος αυτή φιλόσοφος;

Το Ζήτω ή Ένωσις προτιμά το... θεάτρον... της... Διαπλάσεως! Πώς; έχει και ή Διάπλασις θεάτρον; Μακάρι να είχε... Το Ζήτω ή Ένωσις κάμνει άπλώς παρομοίωσιν. Φαντάζεται δηλαδή την Διάπλασιν ως ένα θεάτρον, του όποιου ή σκηνή άνοιγει και κλείει εις έκαστον φυλλάδιον. Άπ' όσα δέ δράματα είδεν εις αυτά, περισσοτέρον του ήρесе η «Βεροπούλα».

Η Τρικυμιώδης Θάλασσα, είδε μίαν φοράν εις την Κωνσταντινούπολιν το θεάτρον του Λεωνίδα Άρνιότη. Έπαιζαν σκύλοι, γάτες, μαϊμούδες και διάφορα άλλα άγρια ζώα, τά όποια εξέτελουν θαυμασίως έργασίας και γυμνάσματα, που πολλοί των ανθρώπων δέν θα ήμπορούσαν. Η έξ αυτών των ζώων έντύπωσις της υπήρξε μεγάλη και δι' αυτό νομίζει ότι τίποτε ωραιότερον δέν είδε ποτέ εις το θεάτρον.

Το Ζήτω ή Διάπλασις μās διηγείται έν άστεϊον έπεισόδιον. Ένα βράδυ, εις το θεάτρον που παρευρίσκατο, είδεν ένα χονδρόν και κοντόν κύριον σαν βαρέλα, να βαδίζει με πολύ μεγάλο κόπον εις το προσκήνιον, να στέκειαι εκεί πρό του ύποβολείου, προς μεγάλην έκπληξιν του άκροατηρίου, ήτο διάλειμμα — και να το προσωνή διά των έξής: «Σεβαστόν κοινόν, βλέπω εδώ ένα τόσο παράξενο πράγμα, μα τόσο παράξενο που δέν δύναμαι να το έννοήσω, και είμαι βέβαιος ότι ούτε σεις δέν το έννοείτε. Βλέπω δηλαδή ότι μεταξύ όλων ήμών, κανείς δέν ημοιάζει κατά την μορφήν με ένα άλλον. Τουτό δέ είναι σαφέστατον παράδειγμα της πανσοφίας του Θεού. Άλλά κάτι άλλο είναι ακόμη σπουδαιότερον και άκατανόητον, ότι δέν ημοιάζουν ούτε... ά υπογραφαί σας. Όθεν γονυπετώ και άνακραζώ: Μέγας εί, Κύριε, και θαυμαστά τά έργα σου και ούδεις λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμασιών σου, άμην!»

Τί έγινε τότε μέσα εις το θεάτρον δέν περιγράφεται. Πενήντα χέρια ήρπασαν τον ρήτορα και τον περιέφερον έν θριάμβω άνα την αίθουσαν, έν μέσω έπισημημών και χειροκροτημάτων. Ο δυστυχής εκείνος ήτο άπλοούστατα τρελλός. Ποτέ εις θεάτρον δέν εκάμε τόσα γέλοια το Ζήτω ή Διάπλασις!

Ίδου τώρα δλόκληρος ή ιδιόρρυθμος και ώραία άπάντησις του Άφροδισιου, της πρώην Αροολούστου Νυκτός, ή όποία, ως ένθυμείσθε, εις προηγουμένην Κυριακήν μας παρουσιάσθη ως δραματική συγγραφεύς:

«Δέν ξέρω πώς βρέθηκα κι' εγώ μία φορά από μακρυνά άπολουθώντας την αγαπημένη μου Διάπλασιν, σε μία μικρή έκδρομή που εκάμε με τον Άναντιαν και Σα' στη μικρή πόλι «Διάπλαση». Εκεί εργάζονταν όλα τά παιδιά γλά να θρέψουν τους γονείς τους που δυστύχησαν.

«Κ' επειδή, ξέρετε, μ'άρρσει το θέατρο — και μάλιστα όταν παριστάνουν μικρά παιδιά — μόλις είδα την παρά της Διαπάλασεως (περιοδικού) να μπαίνει μές' στο θεατράκι της Διαπάλασεως (πόλεως) — που το είχε η Κόμησα της Κεφαλληνίας, — χάρηκα και 'γώ μέσα, (δεν πλήρωσα μάλιστα και εισιτήριο' μή το πήτε ούτε του παπᾶ...) Πρόσμενα λοιπόν μ' ανησυχία ν' αναστή εκείνη ή αύλαία, κι' εκύταζα φοβισμένα μη με τσακώσουν πού ήμουν τζαμπατζίνα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Πρόεδρος Σολλόγου ή «Νεότης» Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον 'Ενώπις η Θάνατος' Είς την 24 Κυριακήν της Διαπάλασεως [1ος Διάπλασις τ. 2, σελ. 175.]

και με κάμουν ρεζήλι μες' σε τόσο κόσμο. Μά ξάφνου γυρίζω και τί βλέπω! ή αύλαία σηκωμένη και απάνω στή σκηνή δύο χαριτωμένα κοριτσάκια συσκέπτονται πως ν' ανακουφίσουν τους άρχοντοξεπεσμένους γονείς τους... 'Η παράστασις άρεσε κάπως' στο σεβαστόν κοινόν, ή Διαπάλασις μάλιστα — που την είχαν γιά κριτή — της έδωκε τρίτο βραβείο. Ζητούν τον συγγραφέα. Παρουσιάζεται, και ω! του θαύματος! βλέπω μλά φάτσα όμοια με τη δική μου. — Καλέ να μη γ

είμαι εγώ ; άλλ' εγώ είμαι έδω. "Ω! Ξέχασα! μπορεί να μου βόλανε καθρέφτη απέναντι και φάγηκα και απάνω (!!!) Και όταν εφώναζαν βλέποντάς με 'στη σκηνή. «'Η Δροσόσούλουτος Νύξ! ή Δροσόλουτος Νύξ!», θυμήθηκα πως ήταν δικό μου αυτό το όνομα τότε. Τί τα θέτε! 'Ο έγωισμός ξεγείλισε απ' τη καρδιά μου κ' εφώναξα. — Ποτέ άλλη παραστάσις δέν μου άρεσε περισσότερο. — Γιατί ξέρετε, κάθε έργο δέν βρίσκει άλλον ευμενέστερο κριτή, από το συγγραφέα του.»

«Ως τώρα αυτή είνε ή καλλιτέρα άπάντησις. Και θα έμενε με τα πρώτα, αν δέν ήτο ή άπάντησις του Ναπολέοντος Βοναπάρτου, ή όποία είνε ακόμη άνωτέρα. Διότι έχει ψυχολογικήν αλήθειαν μαζί και πρωτοτυπία. Είνε μία γνησία παιδική έντύπωσις, άπρόοπτος και ώραια :

«Μιά φορά στο θέατρο — ήμουν μικρότερος ακόμα — παρίσταναν ένα δράμα με πρίγκιπας και αυτοκράτορας... 'Όλοι χρυσοά ένδεδυμένοι μέσα σε μία πολυτέλεια θαμβωτική και εις ένα μεγαλειό επιβλητικό. Τί ώραία που ήτο, και τί ευτυχείς άνθρωποι αυτοί όλοι εκεί έπάνω!.. Λοιπόν, την μεγαλύτεραν έντύπωσιν από όλα μου έκαμαν ο Αυτοκράτωρ όταν, ύστερα που έτελείωσεν ή παράστασις, τον είδα έξω στο δρόμο με το σακκάκι του και τη ρεπούμπλικά του. Μου έφαινετο τόσο ψεύτικη αυτή ή αληθινή του καταστάσις!..»

Νομίζω τώρα ότι τα σχόλια είνε περιττά. 'Εν σχόλιον μέλιον επιδέχεται αυτή ή άπάντησις : Α' Βραβεύον!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναπολέον Βοναπάρτης, [15ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αφρόδιοτο [12ε]. 'Εσρινή Ζωή [10ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον της 'Ανατολής [9ε]. — Ζήτω ή Διάπλασις [8ε]. — 'Αργάμπελη [6ε]. Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [4ε] εις έκαστον:) Πτερόν 'Όνειρον. — Ταπεινόν 'Ιον. — Κυνηγιός 'Αστεμις. — Δαφροστροφής Σημάια. — 'Ιωάννα Δάρι. Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [3ε] εις έκαστον:) Πλλάς. — Ζήτω ή 'Ελλάς. — 'Ιερά 'Αλις. — 'Αγγελος της 'Ελπίδος. — 'Όνειροπόλος της Δόξης. Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [2ε] εις έκαστον:) Χρυσόπτερος 'Ελπίς. — 'Εθνική 'Αναγέννησις. — Κυρία Σκαρφαλοβόρα. — 'Ηρωική Κρήνη. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : "Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν με έν [ε] εις έκαστον.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«'Εάν έκερδιζατε τον πρώτον αριθμόν του Λαχείου του Στόλου και ήσθε αύτεξούσιοι να διαθέσετε τα χρήματά σας, τί θα έκάμνατε με αυτά;»

'Η άπάντησις πρέπει να μην υπερβαινή τās δύο σελίδας συνήθους επιστολής, να είνε γραμμένη εις χωριστόν φύλλον χάρτου και ύπογεγραμμένη με το όνομα και με το ψευδώνυμον του διαγωνιζομένου.

Δεχόμεθα άπαντήσεις μέχρι της 10 'Ιανουαρίου.

Και 'εγγολήν της Διαπάλασεως.

Ο ΞΑΝΘΙΑΣ

Ο ΔΡΑΚΟΣ

'Ο κύριος με τα άσπρα μαλλιά και τα φαρρά τα γένηια ξερόδωξεν, έξεροκατάπιε, και ήρχισε, και αυτός, την ιστορία του, — εκείνο το βράδυ που έβρεχεν έξω, και με την βροχήν δέν είχαμεν τίποτε άλλο καλλίτερον να κάμωμεν, παρά να ένθυμούμεθα τα παλαιά παιδικά μας χρόνια . . .

'Εσοφίζετο . . . πολύ της πάει! Διότι όλα έμοιαζαν, και σε όλα ο δράκος έπαιξε το κυριώτερον μέρος' έβγαينه όμως ο δράκος με άλλωίώτικη φορεσιά στο καθένα, ώστε και τα παραμύθια έφαινοντο διαφορετικά: Πότε ήτο άνδρας, πότε γυναίκα, πότε φείδι, πότε άγριο θηρίο... δράκος όμως πάντοτε, και σε κάθε εμφάνισίν του μ' έπιανε ρίγος από την τρομάρα μου, και ή φαντασία μου εκατονταπλασίαζε την κακία του και την θηριωδία του.

Μ' όλα όμως αυτά είχα κατανήσει να τον αγαπώ, τον δράκο, και δέν ήμπορούσα να κάμω χωρίς αυτόν, χωρίς ν' ακούω γι' αυτόν να γίνεται λόγος.

'Αμα ή 'Αννέζω έτελείωνε την εργασία της, την έσερνα από το φουστάνι και την επήγαίνα σ' ένα δωματάκι του σπιτιού μας, και εκεί πιά επαιρναν δρόμο τα παραμύθια, τα πιό περίεργα παραμύθια, που ήμπορεί να φαντασθή το παιδικό μυαλό.

'Εκείνο το δωματάκι έχωρριζετο με μία χαμηλή πεζούλα από την ταράτσα του διπλανού σπιτιού, όπου ένοικιαζαν δωμάτια.

Μιά μέρα είδα ότι ήλθε νέος νοικιάρης εις την σοφίτα, που ήτο ή θύρα της επάνω στην ταράτσα. 'Ο νέος νοικιάρης ήτο ένας μεσόκοπος, με ιδιότροπα ρούχα, κακοφτιασμένος, κοντόχονδρος, με κάτι μεγάλα κατάμαυρα γένηια, που κατέβαιναν έως τα μέσα του στήθους του, κ' επάνω έμπερδεύοντο με τα μακρυά μαλλιά του και τα μεγάλα και άγρια φρύδια του. Το πρόσωπό του δέν έφαινετο διόλου μέσα σ' εκείνο το δάσος των μαύρων τριχών, παρά μονάχα ή μύτη του, που έξεμύτιζε καμπουρωτή σαν μύτη παπαγάλου από μέσα από τσουνκίδες.

'Αμα τον είδα, εζάρωσα δίπλα στην 'Αννέζω, σαν να εξητούσα προστασία, και είπα σιγανά:

—Κύττα, πως μοιάζει με τον δράκο!

—'Ίδιος κι' απάράλλαχτος! — εϊπεν ή 'Αννέζω.

Καθώς βλέπετε, ήμεθα και οι δύο σύμφωνοι, και πρώτης τάξεως φυσιογωμιστάι.

— Ποίος είνε; — ήρώτησα εγώ.

— Μά... δέν ξέρω.

— Κι' αυτές αι κασσόνες που εκουβάλησε στη σοφίτα; Για κύτταξε πώσεσ έχει! . . . και όλες ίδιες!

— Καλά λές.

— Τί να έχω μέσα;

— Ξέρω κ' εγώ;

— Δράκος δέν είνε; . . . παιδιά θα έχη!

— Ούμ! . . . ίσως όχι . . .

'Εκείνο το ίσως δέν μου έδωκε διόλου θάρρος' μ' άφησε μάλιστα περισσότερο συλλογισμένο. 'Αν έρωτάτε για την 'Αννέζω, βάλζω στοίχημα ετι και αυτή δέν ήτο όλιγώτερον συλλογισμένη και περίεργη από μένια, όταν είδε εκείνον τον γεννάτο να κουβαλώ ο ίδιος και να στοιβάξη μέσα στην σοφίτα του εκείνα τα κασσόνια, και να τα σηκώνη με τόσην ευκολία, σαν να είχαν μέσα πούπουλα.

—'Ηθελα όμως να μάθω ποιός είνε! εφώναξα επί τέλους.

— Κ' εγώ το ίδιο, — εϊπε και ή 'Αννέζω — θα κυττάξω να μάθω . . . Δέν πιστεύω να είνε καλός άνθρωπος, αφού φορεί τέτοιου είδους ρούχα, κ' έχει τέτοιου είδους γένηια, που του σκεπάζουν όλο το μούτρο . . .

'Από εκείνην την ήμέραν, ο αληθινός δράκος εξετόπισε τον ψεύτικο δράκο των παραμυθιών από τές όμιλίες μας. Ποίος να είνε; Τί δουλειά να κάνη; . . . 'Εγώ εφοδώνουν να ερωτήσω, και ή 'Αννέζω τα είχε χαλασμένα με την ύπρητρια του διπλανού σπιτιού, και δέν ήθελε να έχη νέα ανακατωμάτια. 'Εκτός τούτου, ο μυστηριώδης άνθρωπος δέν είχε ξαναφανή πιά. 'Η θύρα της σοφίτας του έμμενε διαρκώς κλεισμένη.

'Ενα βράδυ, την ώρα που έσκοτεινιάζε, πριν ανάψουν τα φανάρια, επέρασα από τον περίπατο, μαζί με την άχωριστή μου την 'Αννέζω, όταν εξαφνα, από την αλλην του διπλανού σπιτιού, βλέπω και προβάλλει ένα θέαμα, που μου επάγασσε το αίμα στις φλέβες μου. Φαντασθήτε να 'δητε έμπρός στα μάτια σας έναν αγριάνθρωπο, στα σκοτεινά, και να κρατή, κάτω από κάθε μασγάλη του, μισή δωδεκάδα λιγαθυμισμένα μαρουδάκια . . .

'Εβαλα τές άγριοφωνάρες από την τρομάρα μου : —'Ο δράκος! ο δράκος! Και έπεσα κάτω αναίσθητος. 'Ηκουσα ν' ανοίγοσφαλούν πόρτες και παράθυρα, και φωνές τρομαγμένες, και έπειτα τίποτε . . .

—'Όταν με συνέφεραν εις τās αισθήσεις

μου, είδα γύρω μου τούς γονείς μου και τ' αδελφια μου, και, στα πόδια του κρεβατιού, την 'Αννέζω, που έθρηνουσε, βρύση τα δάκρυα.

'Αμα την είδα έτσι λυπημένη, άρχισα να κλαίω κ' εγώ, και τα δάκρυα εκείνα φαίνεται με ώφέλησαν.

'Ηνοίξα έπειτα μίαν ή δύο φορές το στόμα, δια να ερωτήσω τί είχε συμβή, αλλά το πείσμα και ή έντροπή που μ' εκυρίευσαν, καθώς έβλεπα τα ειρωνικά μειδιάματα των άλλων, μου αφήρεσαν το θάρρος.

'Όλο εκείνο το βράδυ έσυλλογιζόμουν το θέαμα που είχα ιδή, ναί, με τα μάτια μου . . . τον κακόν άνθρωπο που είχε μάτσα-μάτσα τα μαυρά, κ' επήγαينه να τα φάγη.

'Επί τέλους μ' επήρε ο ύπνος, εκοιμήθηκα βαθύα, και, όταν εξύπνησα, είδα την μητέρα μου, που εκαθόταν άγριωνη εις το πλευρό μου. Με έντυσε, μου έδωσε το πρωινό γάλα μου, και έπειτα εϊπε : —'Ελα μαζί μου . . .

«Πού θα με πάη άράγε;» εϊπα από μέσα μου, χωρίς όμως να τολμήσω να την ερωτήσω.

Δέν μ' επήγε μακριά. Με ώδήγησε στο δωματάκι, μ' έβαλε να περάσω στην διπλανή ταράτσα, έπέρασε και αυτή, και . . . ω, φρίκη! . . . επήγε κ' εκτύπησε στην πόρτα της σοφίτας του δράκου.

'Ο ίδιος ο δράκος ήλθε και μάς ήνοιξε, και τότε είδα τα πιό περίεργα πράγματα που ήμπορούσα να φαντασθώ.

'Όλη ή σοφίτα ήτο γεμάτη από κουρελάκια και κορδελάκια, από μπρούλιες και πούλιες, από χρυσόχαρτα και άσημόχαρτα, από ξυλαράκια χρωματιστά, από τούλια και ταυτελλίτσες και κόκκινα πανιά.

'Εσήλωσα τα μάτια μου, κατασαστισμένος, και εις τούς τοίχους είδα . . . τί νομίζετε είδα;

Είδα κρεμασμένους κάτι μεγάλους καραγκιόζηδες, που ήσαν τώσον νόστιμοι με τα κωμικά τα μουτράκια τους, ώστε δέν ήμπορεσα να κρατήσω τα γέλια.

— Βλέπεις, μικρέ μου; — εϊπε τότε ο δράκος — δέν τα τρώγω εγώ αυτά τα παιδάκια' αυτά απ' έναντιες μου δίνουν και τρώγω . . .

'Εγελούσε και αυτός, καθώς μου έλεγεν εκείνα τα λόγια. Κ' έγελούσε με τόσην καλωσύνη, ώστε, με κίνδυνον να άγκυλωθώ από τα άγρια γένηια του, έπεσα στην άγκαλιά του, και τον έφιλησα δυνατά, τον κακόμοιρο τον δράκο!

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΩΡΡΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1907

Με τās 416 σελίδας του — Με τās 400 εϊκόνας του — Με τās «Δίδυμα του Τράνσβααλ» — Με την «Φαντασμένην» — Καί με χίλια-δυό άλλα.

Τιμάται: ΑΔΕΤΟΣ δραχ. ή φρ. χρ. 8. — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχ. ή φρ. χρ. 10.

Και αποστέλλεται ελεύθερος ταχυδρομικών τελών προς τόν εμφύζοντα τόν αντίμιμον.

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

1.

Έζησε κ' έγινε καλά ο Ασπρούλης, αλλά σ'ε τι κατάσταση, παιδάκια μου! Νά τον βλέπετε, και να κλαίτε! Κουτσός, κουλός, μ' ένα μάτι, με τὸ μισό αὐτί κομμένο και με τὸ ἄλλο κρεμασμένο, με τὴν οὐρά κουτσουρεμένη και με τὴν μέση του σπασμένη, σέρνεται με πολλὸν κόπον ἀπὸ τὸ τζάκι ἔως τὸν ἥλιο και ἀπὸ τὸν ἥλιο ἔως τὸ τζάκι.

Ὅλο τουρτουρίζει, και ἔλο μουρμουρίζει. Ὅντε να γαυγίσῃ δὲν ἔχει δύναμι.

Και καμμιά φορά, τὸν χειμῶνα, ἅμα εἶνε καλὸς καιρὸς και λικαδά, βγαίνει στὸ παράθυρο να πάρῃ τὸν ἀέρα του και να κάμῃ χάκι. Δηλαδή, δὲν βγαίνει αὐτὸς, διότι δὲν τὰ καταφέρει ν' ἀνέβῃ μόνος του στὸ παράθυρο, ἀλλὰ τὸν ἀνεβάζει ἡ κυρία Καλλιόπη, ἡ δασκάλισσα, δίπλα στὸ γλαστράκι με τὰ λουλουδάκια της...

Ἀπὸ τὸ παράθυρο βλέπει τοὺς παλαιούς συντρόφους του, ποὺ τρέχουν ἔξω, ζωηροί, δυνατοί, γελαστοί και χαρούμενοι. Πηγαίνουν, μ' ἔλο τὸ κρύο και μ' ἔλο τὸν ἀέρα, να κυνη-

«Βγαίνει στὸ παράθυρο...» (Σελ. 408, στ. α'.)

γῆσουν στὸ βουνό, μαζὶ με τὸν Ἀποστόλη, διὰ να φέρουν μεκάντσες και λαγούς διὰ τὸν κύριον Ἀλέξη.

Και ὁ Ἀποστόλης βλέπει τὸν Ασπρούλη μας, ποὺ τουρτουρίζει στὸ παράθυρο, και τοῦ φωνάζει ἀπὸ μακριά:

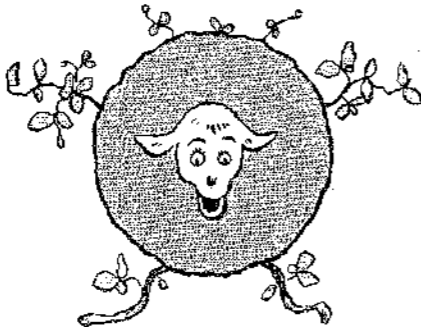
— Γειά σου, θηρίο Ασπρούλη!

— Ὁρατο θηρίο! λέγει ἀπὸ μέσα του ὁ Ασπρούλης. Ἄς ἦμιον γερὸς κ' ἐγὼ νὰ τρέχω και να πηδῶ στὰ βουνά και στὰ ἀλώνια, κ' ἄς μου ἔ-

λειπε ἡ καλοπέρασι ποὺ ἔχω ἐδῶ, κοντὰ στὴν κυρία Καλλιόπη!... Τί ἤθελα να τὸ διαγκάσω ἐκεῖνο τὸ ἀρνάκι; Ἐκείνο τὸ ἀρνάκι εἶνε τὸ μαρτύριον τοῦ Ασπρούλη. Τὸ βλέπει εἰς τὸν ὕπνο του, τὸ συλλογίζεται εἰς τὸν ἕξπνο του. Πόσο μετανοημένος εἶνε ποὺ τὸ ἐδάγκασε!

Τί ὠφελει ὅμως τώρα ἡ μετάνοια; Εἶνε πολὺ ἄργά! Καλλιτέρα να εἶχε τὴν γνώσιν ἀπὸ πρὶν...

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

Η ΣΤΑΚΤΟΠΟΥΤΑ ΦΑΝΙΤΣΑ

(ΚΩΜΩΔΙΑ)

ΣΚΗΝΗ Η'. (Συνέχεια).

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἀξιοπρεπέστατα. — Φεῦγ' δὲν εἶμαι ὅμως καμμιά κλέφτρα ἐγὼ ἄσοῦ ἢ κούπα ἐγάθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἦμιον ἐδῶ μοναχὴ μου, θὰ σὰς τὴν πληρώσω θὰ πάω να μ'ἔδω δούλα και τὰ πρῶτα λεπτὰ ποὺ θὰ πάρω θὰ εἶνε δικὰ σας. Ἡ κυρὰ-Ζαφείρω θὰ μου πῆ πόσο τὸ ἀγόρασε, ἐκεῖνο τὸ ποτήρι. (Βγάζει τὴν ποδιά της. Πρὸς τὴν Λεμονιά με πολλὴν γλυκύτητα.) Νά, κυρὰ Λεμονιά, αὐτὴ ἡ ποδιά εἶνε δική σας. (Βγάζει τὰ τσόκαρά της.) Και τὰ τσόκαρα δικὰ σας. Ἐχετε γειά, κ' εὐχαριστῶ για ἄλλες τὲς καλωσῶνες σας ἀφίνω γειά, παπποῦ ἀφίνω γειά, Μαρigoῦλα. (Μόλις συγκρατᾷ τὰ δάκρυά της, ἐνῶ πηγαίνει πρὸς τὴν θύραν. Ἡ Μαρigoῦλα κλαίει.)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Κάθησε ἐδῶ, Φανίτσα μὴ φεύγεις. (Ἡ Φανίτσα κινεῖ ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.)

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Ξαναβάλε τούλάχιστον να τσόκαρά σου, θὰ κρώσης!

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἀπὸ τὴν θύραν. — Δὲν εἶνε, δικὰ μου! (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ ἴδιοι, πλὴν τῆς ΦΑΝΙΤΣΑΣ ὅλοι φαίνονται κατασπυγγισμένοι.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Ἦτανε σπάνιο κορίτσι! ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ἦτανε κλέφτρα!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, με σταθερότητα. — Ἄ! αὐτὸ ὄχι!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Τέτοιο πρᾶμα... ποτέ!

ΖΑΦΕΙΡΩ. — Μά, πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτὸ ποὺ ἔγινε;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Ἐγὼ δὲν ἐξηγῶ τίποτα! Ἦτανε καλὸ και τίμιο κορίτσι!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Βέβαια! και καλὸ, και πρόσχαρο, και πρόθυμο, και μᾶς ἀγαποῦσε, και τὸ ἀγαπούσαμε!

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ἄ! μ' ἐξαλλοῦσε ἐπὶ τέλους! (Ἀκούεται ἀπὸ μέσα τὸ μωρὸ ποὺ κλαίει.) Νά! ἐξόπνησε τὸ παιδί. (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ι'.

Οἱ ἴδιοι, πλὴν τῆς ΛΕΜΟΝΙΑΣ. Ἡ ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ κλαίει.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Ἦτανε κρῖμα! Θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς γι' αὐτὸ...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Εἶνε πολὺ ἄπονη ἡ μάνα μου.

ΖΑΦΕΙΡΩ. — Μά, γιὰ σταθῆτε! Δὲν εἶνε λογικὰ αὐτὰ ποὺ λέτε. Ἐνα ποτήρι ἀσημένιο ἐκεῖ... ποὺ κάνει δεκαπέντε φράγκα, δὲν μπορεῖ να χαθῆ σὰ βελόνι!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, με ζωηρὸν τόνον. — Θὰ τὸ βροῦμε... Μά, κ' ἂν λείπῃ, ἄκομα, αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε... Δὲν θὰ πῆ πῶς τὸ ἐπῆρε ἡ Φανίτσα.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Ἦταν ἕνα χρόνον στὸ σπῆτι μας, και ἀφορμὴ δὲν ἔδωκε ποτέ της. Ἦτανε κορίτσι καλὸ, προκομμένο...

«Ἡ Λεμονιά εἰσέρχεται σὺν τρελλῇ...» (Σελ. 409, στ. α'.)

τοῦ Θεοῦ! (Ἡ Μαρigoῦλα θορνεῖ με δυνατὰ κλάμματα.)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, ἐνῶ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιὰ του. — Ἐλα, τώρα, μικρούλα μου, μὴν κλαῖς ἔτσι δυνατὰ, μὴν ἀπελπίζεσαι... να, μπορεῖ να μᾶς ξαναρῆθῃ πάλι... (Τὸν κυριεύει και αὐτὸν ἡ συγκίνηση, σκουνιάζει τὰ μάτια τῆς Μαρigoῦλας με τὸ μαντίλι του, και ἐπειτα τὰ δικά του, καθὼς μωρομυρρίζει.) Ὁφ! κ' αὐτὸ τὸ ταιμποῦκι!

ΖΑΦΕΙΡΩ. — Ἐλάτε δά, μὴν κάνετε ἔτσι γιὰ ἕνα πρᾶμα ποὺ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! Τῆς γούνας σας μανίκι! Θὰ

ἔρῃτε ἄλλη, και πολὺ καλλιτέρη της. (Ἀκούεται ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τῆς Λεμονιάς.)

ΛΕΜΟΝΙΑ, ἀπὸ μέσα. — Μαρigoῦλα, Μαρigoῦλα! νά, περῶ ὁ γιατρός με τ' ἀμαζάκι του, τρέχα να τὸν προφτάσῃς... Δὲν ξέρω τί ἔχει τὸ ἀδελφάκι σου... βῆχει, βῆχει... θαρρεῖς πῶς θὰ πνιγῆ!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Ἄχ! Παναγίτσα μου! (Ἐξέρχεται τρεχάτη.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, ΖΑΦΕΙΡΩ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, σοβαρός. — Νά το κ' ἔλα! μᾶς βρῆκε τὸ κρῖμα...

ΖΑΦΕΙΡΩ. — Ἦσως δὲν εἶνε τίποτα...

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, ἀμήσυχος. — Γιὰ να φωνάζῃ ἡ Λεμονιά τὸν γιατρός, θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε διόλου καλὰ τὸ μικρὸ! Τί δυστυχία, Θεέ μου, εἶνε κἀλὶ αὐτὴ!... Ἦτανε λοιπὸν ἄρρωστο, τὴν ὥρα ποὺ τὸ βαφτίζανε;

ΖΑΦΕΙΡΩ. — Καλέ, δὲν εἶχε τίποτε! Νά, ἔβηγε λιγάκι, ὅπως βῆγουνε ἔλα τὰ μωρά, ἅμα εἶνε συναχωμένα, και ἔκλαψε, ὅπως κλαῖνε ἔλα τὰ παιδιὰ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Τέτοια ἀναποδιά, σὲ τέτοια χρονιάρα μέρα! Νά φύγῃ ἡ Φανίτσα, ν' ἀρρωστήσῃ τὸ μωρὸ! Ἄ! μὰ πάει πολὺ!

ΖΑΦΕΙΡΩ. — Ἄ, να δῆτε ποὺ ὁ γιατρός θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε ἄρρωστο.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Χθὲς εἶχε βῆξῃ πάλι, κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ἐβασίλευε ὁ ἥλιος ἂν ἦτανε ἐδῶ ἡ Φανίτσα θὰ μᾶς ἔλεγε πῶς τὸ ἀκουσε να βῆξῃ. Και να δούμε τώρα, τί θὰ κάνῃ ἡ Λεμονιά χωρὶς τὴ Φανίτσα.

ΖΑΦΕΙΡΩ. — Θὰ μείνω ἐγὼ ἂν ἔχῃ λίγο συναχάκι τὸ μωρὸ, δὲν ἔχει φόβο να κολλήσῃ κανεὶς...

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Ἡ ΛΕΜΟΝΙΑ εἰσέρχεται σὺν τρελλῇ, με τὰ μάτια ἄγρια, και πέφτει ἐπάνω σὲ μὰ καρέκλα, κοντὰ σὸ τραπέζι, με τὸ πρόσωπον μέσα στὰ χέρια της.

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ὁχ! Χριστέ μου! Χριστέ μου! τί συμφορά! Ὁχ, τὸ παιδάκι μου!

ΖΑΦΕΙΡΩ και ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ, τρομαγμένοι. — Τί εἶνε; τί ἔχει;

ΛΕΜΟΝΙΑ, με πνιγμένη φωνή. — Ἐχει διφθερίτη! Ὁχ, Παναγία μου! Και εἶνε τῶς ἄργά! ὁ γιατρός ἐτοιμάζει τὰ ἐργαλεῖά του να τοῦ κάνῃ ἐγχειρήσι, κ' ἔστειλε ἔξω τὴν Μαρigoῦ-

λα... γιατί εἶνε, λέει, κολλητικὸ!... ΖΑΦΕΙΡΩ, βιαστικῶς βιαστικῶς. — Καί-μένη Λεμονιά! Εἶνε ὅμως ἄργά, κ' ἐγὼ πρέπει να πηγαίνω ἂν δῆς πῶς με χρειάζεσαι, μὴνυσέ μου. (Τρέχει πρὸς τὴν θύραν, και πρὶν ἐξέλθῃ λέγει:)

Κολλητικὸ! (Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΛΕΜΟΝΙΑ, ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ κέσπειτα ΦΑΝΙΤΣΑ.

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Καλέ, Ζαφείρω;...φεύγει, και μ' ἀφίνει μοναχὴ! Και ὁ γιατρός, ποὺ μ' ἔστειλε ἔξω, περιμένει καμμιά γυναῖκα να πάῃ να τὸν βοηθήσῃ... Ζαφείρω! κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ με παραστεκότανε αὐτῇ, ἀφοῦ εἶνε και κουμπάρα!

Πάω τότε ἐγὼ. (Κάμνει να σηκωθῇ, ἀλλὰ κλονίζεται και ξανακάθεται.) Δὲν μπορῶ! δὲν μπορῶ! (Με λαχτάρα.) Ὁ! και τί θὰ τοῦ

κάνουνε τοῦ παιδιοῦ μου, τώρα! Εἶδα τὸν γιατρός ποὺ ἔδραζε κἀτι τι σὰ μαχαῖρι... Δὲν ἔχω πιά ἡπατα να περπατήσω! Ἄχ, Ζαφείρω! Και τώρα, ποῖς θὰ τὸν βοηθήσῃ, τὸν γιατρός;

(Ἡ Φανίτσα εἰσέρχεται αὐτὴν τὴν στιγμήν, πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζι και βάζει τὸ χεῖρ της εἰς τὸν ὤμιον τῆς Λεμονιάς.)

ΦΑΝΙΤΣΑ, σιγανὰ και γλυκά. — Ἐγὼ θὰ τὸν βοηθήσω.

ΛΕΜΟΝΙΑ, σηκώνει τὸ κεφάλι. — Ἐσὺ! ἐσὺ! ἐγύρισες πάλι! (Τῆς πιάνει τὰ χέρια δακρυοσμένη.)

Εὐχαριστῶ, κόρη μου. ΦΑΝΙΤΣΑ, με ἀπλούστατον τόνον. — Εἶδα στὸ δρόμο τὴν κυρὰ Ζαφείρω ποὺ ἔφευγε, και μού τὰ εἶπε ἔλα... Δὲν κάνει να σὰς ἀφήσω και να φύγω, τώρα ποὺ εἶσθε τόσο στενοχωρημένοι... Μὴν ἀνησυχῆτε, θὰ κάνω ἔτι χρειάζεται. (Γυρίζει πρὸς τὴν θύραν τοῦ εσωτερικοῦ δωματίου.)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Στάσου, Φανίτσα...εἶνε κολλητικὸ!

ΦΑΝΙΤΣΑ, ἡσυχιαίτη. — Τὸ ἤξευρα κ' ἀπὸ πρὶν.

ΛΕΜΟΝΙΑ, με πολλὴν προσπάθειαν, ἐνῶ κνιτάζει μέσα στὰ μάτια τὴν Φανίτσα. — Ὅποιος κολλήσῃ μ'ἔρεῖ και να πει θά νη...

ΦΑΝΙΤΣΑ, με τὸν ἴδιον τόνον. — Κε! αὐτὸ τὸ ἤξερα! (Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωματίον.)

«Τρέχει πρὸς τὴν θύραν...» (Σελ. 409, στ. β'.)

«Ἡ Φανίτσα τὸν ὤπστη...» (Σελ. 409, στ. γ'.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, ΛΕΜΟΝΙΑ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Λεμονιά, εἶδες τί καρδιά ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι! Και σὺ, πῆγες να τὸ κατηγορήσῃς!

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Ἄς με λυπηθῇ ὁ Θεὸς και ἄς με συγχωρήσῃ!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Ἄν γλυτώσῃ τὸ παιδί σου, ἀπὸ αὐτὴν θὰ γλυτώσῃ. (Ἡ Λεμονιά κλαίει και πνιε κατακραυγαίως τὴν κεφαλὴν.) Τί παράδειγμα! τί μάθημα ποὺ μᾶς δίνει αὐτὸ τὸ κορίτσι!

ΛΕΜΟΝΙΑ, σιγανὰ, με ἀγωνίαν. — Ἄχ! τὸ μωρὸ μου, τὸ μωρὸ μου!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Τί θὰ τοῦ κάνῃ ὁ γιατρός;

ΛΕΜΟΝΙΑ, ἀπελπιστικά. — Μήπως ξέρω;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Κ' ἡ Μαρigoῦλα ποὺ εἶνε;

ΛΕΜΟΝΙΑ. — Στου γείτονα τοῦ Φώτη.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Και ὁ γιατρός, τί λέγει;

ΛΕΜΟΝΙΑ, με θόνηρον. — Πῶς εἶνε πολὺ ἄσχημα! (Σιωπῇ. Ἀκούονται ἡ φωνὴ με ἀγωνίαν, κ' ἔπειτα ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς Φανίτσας: Ἐγλύτωσε! ἄχ! τί καλὰ! ἡ γίνῃ καλὰ! (Εἰσέρχεται ἡ Φανίτσα.)

Οἱ ἴδιοι και ΦΑΝΙΤΣΑ.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Μὴ φοβῶστε! θὰ γίνῃ καλὰ! (Πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Λεμονιάς.)

ΛΕΜΟΝΙΑ, τὴν κρατεῖ πολλὴν ὥραν στὴν ἀγκαλιὰ της. — Παπποῦ, φίλησέ την και σὺ. (Ὁ Παππούς ἀγκαλιάζει τὴν Φανίτσα.

Ἡ Λεμονιά τρέχει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μωροῦ, και ἀκούεται μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ της: Εὐχαριστῶ, γιατρέ μου!)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Φέρετέ το να τὸ δῶ, τὸ μωρὸ.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Δὲν κάνει να τὸ σηκώσουμε

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Πηγαίνω τότε να τὸ δῶ. (Σηκώνεται με κόπον. Ἡ Φανίτσα τὸν ὀπστηρίζει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἡ Λεμονιά ἔρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιον και τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ

«Βγάζει τὴν ἀσημένια κούπα...» (Σελ. 410, στ. α'.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με ἀπλᾶ στοιχεῖα λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μὲς λιπὰ 5 μόνον... Ἐλάσσωσθε τοὺς 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλλοτρίοι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 16...

Ψηφίσατε πάντες τὸ Ὑπὲρ Διαπλάσεως καὶ Ζήτω ἡ Διάπλαισις. (Z-304)

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

Υποψήφιος ἐν τῷ Δημοψηφίσματι. (Z-310)

Ἐπέτιον ὑποψηφιότητα ἐν τῷ Δημοψηφίσματι, παρακαλῶ πάντας τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως νὰ με ψηφίσωσι. — Θωμαστῆς τῶν Ἡραίων, πρῆψν Φουκουσίμας. (Z-338)

Ὑπὲρ Διαπλάσεως—Ζήτω ἡ Διάπλαισις, ἀποδίδων περισσὴν ὑποστήριξιν ὑμῶν, ὑπισχνουμαι ὑμῖν ὅμοιαν θερμοτάτην ἐν ἐφετερινῷ Δημοψηφίσματι. — Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. (Z-337)

Agence-Poste Restante-Lisieux-Calvados (France), Echange vues, timbrées vue. (Z-339)

Ἀσπρο ὄλοι στὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ, ὑποψήφιον Αἰγυπτιακοῦ κόμματος. (Z-340)

Μαράνη Γαβία, τοῦ ἄν εἶχενε κερὰλι; Φέτι ἐπαρουσενε τῇ Λαμπρῇ.—Χρόνια πολλά, Γιαννοκουτάλα.— Αἰγυπτία Βασιλοπάσις. (Z-341)

Μυρία συγχαρητήρια, τῆς Φράγκης τ' Ἀργυροπούλου καὶ Κορδόνου, ἐπὶ ὑμετέρας προτάσεσι. Καθὼς ἀναμνησθητήτως ἀπάντες οἱ ἐκλογεῖς, οὕτω καὶ ἡμεῖς, καίπερ ἀνήκοντες εἰς κόμμα, θέλομεν ἀσπρίσει καὶ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ θεωροῦντες τοῦτο καθήκον ἐπιβεβλημένον ὑπὸ τῆς αὐτοβουλίας.

ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΑΣ, ΨΩΜΑΚΙ, ΠΑΤΑΤΡΑΚ. (Z-342)

Ἀναλλάσσω carte-postales πανταθῶν. Διεῦθυνσις: Γεώργιον Παπαλεξάνδρου Ἀδρίσταν. (Z-344)

Τίς ἐκ τοῦ ἔσω Ἑλληνισμοῦ δὲν θὰ ἀσπρίσῃ τὸν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑΝ, ἡ ιστορία τοῦ ὁποῖου κτείνει διὰ τὰ ἔθνη μᾶς ὄνεια, εἰα τὰ ἰσθὰ ἰδανικὰ μᾶς. Τίς ἐκ τοῦ ἔσω Ἑλληνισμοῦ δὲν θὰ ἀσπρίσῃ τὸν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑΝ, ὅστις ἐξησφάλισε τὴν ὑπαρξιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Τίς ἐπὶ τέλος Ἑλλήν δὲν θὰ ἀσπρίσῃ τὸν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑΝ, ὅστις ΣΥΜΒΟΛΙΖΕΙ τὴν Μεγάλαν Ἑλληνικὴν Ἰδίαν.— ΜΟΥΣΗΓΕΤΗΣ ΑΠΟΛΩΝ. (Z-345)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα λάθους γεγομένου κατὰ τὴν στοιχειοθέτησιν τῆς ἄλης, ἐδημοσιεύθη δις ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 319 ἀγγελία.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Z-346)

ΕΝΩΣΙΣ Η ΘΑΝΑΤΟΣ

ὑποψήφιος τοῦ προσχοῦς Δημοψηφίσματος. ΥΠΕΡΠΑΤΡΙΔΙΚΟΣ. (Z-347)

Ἐυχαριστῶς μπαίνω καὶ φέτος στὸ χορὸ, δεχόμενος προταθεῖσάν μοι ὑποψηφιότητα εἰς τὸ Δημοψηφίσμα ὑπὸ ὑπερπατριδικοῦ κόμματος. — ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ, ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος. (Z-348)

Ὅσαι ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι ὑποκρίταί... Θεωρία ψευδῆς... Παρασαγγηδὸν. Ρομάντζες, ἰδεώδη, αἰθεριότητες, ἀερολογήματα, φιλεθνημῖς, φιλοπατρία καὶ αἰσθηματολογία... Ζήτω ἡ πράξις. Πραγματικότης! βοᾶ!! ἀνηχεῖ!! ἐν περάτοις. Ὅ ἐστὶ μελετηγνηνόμενον... Ἰσοῦ ἡ Ρόδος Ἰσοῦ καὶ τὸ... κήδημα.—ΣΚΕΡΤΣΟ, Ἀντιπρόσωπος ἰσραίου φύλου. Ὑποψήφιος Καλποδόχου (Z-349)

Τὸν μεγαλοεργὸν ἀγῶνα, ὄνπερ ἀνάλαβάνεις, φίλατον ΕΘΝΙΚΟΝ ἸΔΕΩΔΕΣ! ἐθέτων ὑποψηφιότητα ἐν Δημοψηφίσματι, ἐθνοσωτικῶς τὸ ἡμέτερον κόμμα γαιρστίχον, ὁπισθνεῖται οἱ ὑποστήριξιν ἐκδυμοτάτην ἐν αὐτῷ, πρὸς θριαμβευτικὴν πραγματοποιήσιν τοῦ τόσον εὐγενοῦς καὶ ὠφελοῦ πόθου σου.— Λάτεις τοῦ Ἀπειρου, Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. (Z-350)

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΕΝ Τῷ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΙ ΑΝΘΥΠΕΡΠΑΤΡΙΔΙΚΟΤΑΤΟΣ (Z-351)

Ἀδυνατῶν συνεργασθῆναι μετὰ Λάτρου τοῦ Ἀπειρου, ἀποχωρῶ μετ' ὀλοκλήρου, γνωστῆς τύχου, Πειρατικοῦ κόμματος καὶ ἀπανταχοῦ φίλων μου πρὸς σχηματισμὸν συνδυασμοῦ Ἰαπωνικοῦ, προσεχῶς δημοσιευθησομένου. — Ἑλληνικὴ Φουσταγέλλα, βραβευθεῖσα περισσῶν δημοψηφίσματι. (Z-352)

Ἀποχωρῶν πάντων Ἀθηναϊκῶν κομμάτων ἔνεκα προσλήψεως Λευκοκυμαίντου Ἀιγιάλοῦ, ἀποδέχομαι μετ' Ἑλληνικῆς Φουσταγέλλας σχηματισμὸν Ἰαπωνικοῦ κόμματος.— Ζήτω ἡ Ἑλλάς. (Z-353)

Ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Θεσσαλίαν ἐκλογικῆς μου περιουσίας, ἐκφράζω τὰς κურίας μου εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἐν Βόλῳ, Καρδίτῃ καὶ Τρικκίλλοις συνδρομητῆς τῆς ἀδιαπλάσεως, διὰ τὴν θερμὴν δεξιάν ἣν μοῦ ἔκαμον κατὰ τὴν ἐκείθεν διέλευσίν μου καὶ διὰ τὴν ὑποσχεθεῖσαν μοι ἐνθερμοτάτην ὑποστήριξιν. Ἐπίσης εὐχαριστῶ θερμότερα καὶ ΠΑΝΤΑΣ τοὺς μέχρι τοῦδε δι' αὐθορμητῶν δηλώσεων, ἐθουσιωδῶς ἀποδεξαμένους ἡμετέραν ὑποψηφιότητα. Τοιαῦται ἐκδηλώσεις εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀγαπητῶν συναδελφῶν ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΟΥΣΙ ΜΥΧΙΑΤΑΤΑ καὶ ΜΕ ΕΝΘΑΡΡΥΝΟΥΣΙ ΜΕΓΑΛΟΣ εἰς τὸν ἐγγενῆ ἀγῶνα ὃν ἀνέλαβον. ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ (Z-354)

Πολὺ ὀρθὸς μᾶς συνεβούλευσε, ἀγαπητὴ ἀδιάπλαισις. Πρέπει νὰ ψηφίσωμεν κατὰ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ, καὶ οὐχὶ κατὰ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ ὅπως λέγει τὸ Ἀργυροπούλου τῆς Φράγκης.— Βασκοπούλα. (Z-355)

ΕΘΝΙΚΟΝ ἸΔΕΩΔΕΣ (Z-356)

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, προσφιλεστάτῃ Κάκια, δέξου ἐγκαρδιωτάτας εὐχὰς καὶ γλυκεῖς ἀσπασμούς.— Προη τῶν Ἀγγέλων. (Z-357)

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΕΣ! Θέτω ὑποψηφιότητα καὶ ἐλπίζω ὅτι καθὼς οὐδεὶς Ἑλληνοπάσις ἀρνεῖται τὸν ὀβαντὸν γιὰ τὴν γλυκεῖα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, οὐδεὶς θὰ ἀρνηθῇ νὰ με ψηφίσῃ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ. (Z-358)

Ὁ σὺλλογος ΕΝΩΣΙΣ δηλοῖ ὅτι μετὰ 27 ψευδωνυματοῦχα μέλη του, ἐνθέρμως θὰ ὑποστηρίξῃ τὰ ἰδανικὰ ψευδώνυμα: ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ καὶ ἐν γένει ὅλων τῶν Ἀντιυπερπατριδικῶν συνδυασμῶν. (Z-359)

Υποχωροῦσα ἀπέναντι τοῦ ἐμοῦ ἀπειροῦ ἀνωτέρου ψευδωνύμου ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ, παρακαλῶ τοὺς πέρουσι 60 ψηφίσαντας, με ἰα θερμοῦς τοῦτο ὑποστηρίξωσι, ἐπίσης καὶ ΥΠΕΡΟΧΑ ψευδώνυμα τοῦ Ἀντιυπερπατριδικοῦ συνδυασμοῦ. ΖΗΤΩ Η ΕΝΩΣΙΣ (Z-360)

Ἐἰς ἀπάντησιν τῆς θερμῆς παρακλησεῖς σου, Ὀνειροπόλε, σοῦ ὑπόσχομαι μαύρισμα φοβερόν.— Φιλελεύθερος. (Z-361)

ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ὑποψήφιος ἐν τῷ Δημοψηφίσματι. (Z-362)

Ἐνεκα διαφόρων λόγων, μὴ δυναμένη πλέον νὰ συνεργασθῶ μετ' ἀντιθέτου κόμματος, δηλῶ ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἐν Δημοψηφίσματι ὑποψηφιότης μου ἔσεται ΥΠΕΡΠΑΤΡΙΔΙΚΟΤΑΤΗ. Σύμπαντα δὲ ὑπερπατριδικῶν συνδυασμῶν οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ 25 ὄπαδοί μου ἐνθέρμως θέλομεν ὑποστηρίξει, μαυρίζοντες πάντας ἀντιπάλους. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ (Z-363)

ΛΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΙΑΛΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΛΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΙΑΛΟΣ (Z-364)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Καὶ εἰς τὰς τρεῖς Κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1908, ἀξίας ἐν ὄλῳ δρ. 1620, θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ἐγγραφεμένοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὴν Διάπλαισιν τοῦ 1905. Ἦτοι τὸ ἀντικείμεν τῆς ἐτῆσιας συνδρομῆς των πορεύει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὴν 30 Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον. Ἡ πρώτη Κλήρωσις θὰ γιγῆ ἀρχὰς Δεκεμβρίου. Οἱ μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου ἐγγραφεμένοι ἢ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος μόνον εἰς τὰς δύο ἐπομένους Κληρώσεις.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β'. ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὀδὸς Σοφοκίλου ἀριθ. 9.—Στοὺ Πάριον.